Дивився з вежі
На темний бір,
Там слід ведмежий
І вовчий зір.

Там бродять тури
У далині.
А дуб похмурий
Ковтає дні.

Дививсь і зброю
Стиснув хутчій,
Соколів двоє
Враз не плечі.

Бичача шия,
Мов камінь крик.
Не Візантія —
До степу звик.

Залізна шкіра,
Серце тверде —
На роги звіра
Не попаде.

О Мономаше!
Ти не навчай,
Що щастя наше —
Покора й рай.

Зійдуть на попіл
Бліді ченці,
А спис і сокіл
В твоїй руці!

Гримить відвага
На всі віки —
Той крик варяга,
Той стиск руки!

ЧЕРВОНИЙ ШЛЯХ, 1923, ч. 4-5, с. 5. ПРОСТІР (вірші). Київ ,"Слово", 1925.